

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ζησιοτάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπερροίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἂν γέ-
ναι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰανουαρίου 1925

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 6

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυστικὸν ἔργον τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Καὶ κρυμμένος καλὰ νάμουν, κι' ὄπλο γεμάτο νάχα στὸ χέρι, πάλι δὲ θὰ τρα-
δοῦσα. Μοῦ φαίνονταν σὰ μιὰ ἰδέα δολο-
φονίας αὐτὴ ποὺ μοῦ κατέβηκε!

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ βασιλιάς ἔκανε
τ' ἀλογό του νὰ ξεκινήσῃ, ἕνα γρήγορο
ποδοβολητὸ ἀντήχησε στὸ δρόμο.

Ὁλόσιος πάνω στὴ σέλλα του. ἕνας
ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῶν οὐτσάρων,
σταμάτησε ἀλογό του ποὺ δαγάζε ἀφροῦς,
ἔβλεπε βήματα μακριὰ ἀπ' τὸ μονάρχην.

Χαιρέτησε. Καὶ μὲ φωνὴ καθά-
ρια καὶ σταθερή, ἀνέφερε ὅτι
τὸ Μπαζέγγ δὲν εἶχε ἀκόμα
κυριευθεῖ. Ἡ γαλλικὴ με-
ραρχία ποὺ τὸ υπεράσπιζε, εἶχε
ἀποκρούσει ὡς τώρα τὰ πρωσ-
σικὰ στρατεύματα καὶ κρα-
τοῦσε πάντα τὴ μιὰν ἀκρὴ
τῆς γέφυρας τοῦ Μέζ.

— Πολὺ καλά! ἔκαμε ἥρεμα
ὁ Μόλτικε... Εἶναι ἡ «Γαλά-
ζια Μεραρχία» τους, ἡ μεραρ-
χία τοῦ Πεζοναυτικοῦ... Αὐριο
θὰ ὑποχωρήσῃ.

Προχώρησαν καὶ χάθηκαν
μέσα στὸν κάμπο. Μὰ ἐγὼ
εἶχα πάρει πιά τὴν ἀπόφασή
μου. Ἐπρεπε νὰ βρῶ τὴ «Γαλά-
ζια Μεραρχία» μὲ κάθε θυσία,
ἀκόμα κι' ἂν ἦταν ἀναγκαῖο
νὰ περάσω τὸν ποταμὸ Μέζ
κολυμπώντας κάτω ἀπὸ του-
φεκίδι.

Τότε μάζεψα ὅλη τὴ σκέψη
μου σὲ σένα. Σὲ γλυκοφίλησα
ἀπὸ μακριὰ, κι' ὕστερα -- θὰ
μοῦ τὸ συχωρέσῃς, μαννούλα
μου; -- ἔδωξα ἀπ' τὸ νοῦ μου τὴν
εἰκόνα σου, γιὰ νάμαι ὁλόκλη-
ρος ἀφοσιωμένος στὴν ἀπό-
φασή μου. Καὶ ξεκίνησα γιὰ
τὸ Σεβένζ.

Ἐπρεπε νὰ περάσω ἔξω

χιλιόμετρα, μέσα ἀπὸ χωράφια, νύχτα
ὥρα, γιὰ νὰ φτάσω τὴ γέφυρα. Μὰ ὁ
Μέζ, ποὺ τὸ ρέμμα του ἀντιφέγγιζε
κεῖ κάτω, ἦταν ἕνας σ' ἄγινος ὁδηγός.

Εἶχα περπατήσῃ κάμποσο, πίσω
ἀπ' τὸ 2ο Πρωσσικὸ Σῶμα, ποὺ εἶχε
πάρει κι' ὅλας τῆς θέσεις του, δταν
ξαφνικὰ τὸ μάτι μου πῆρ' ἕναν ἄν-
θρωπο, ποὺ πρόβαλε μέσ' ἀπ' τὸ δάσος
καὶ προχωροῦσε.

Κι' αὐτὸς δίχως ἄλλο μὲ εἶδε, γιὰτὶ
τάχυνε τὸ βῆμα κι' ἐρχόταν ἴσια πάνω
μου.

Σὰν ἀπὸ ἐνστικτο, πῆρα στάση ἀμυν-
τικῇ. Μὰ μόλις ὁ ἄγνωστος μὲ σίμωσε,
εἶδα πὼς ὁ φόδος μου ἦταν ἀστείος.

Μπροστά μου βρισκόταν ἕνας μεγα-

λόσωμος ἄνθρωπος, μὲ ὄψη εἰρηνικὴ
κι' ἀκίνητη.

Φοροῦσε ἡμίψηλο, κοντὲς γκέτες
κι' ἕνα πελώριο πανωφόρι καρρῶ. Στὸ
σιῆθος του κρεμόνταν οἱ λορνιέτες του
μέσα στὴ θήκη τους, καὶ στὸ πλάι του
ἕνα μεγάλο δισάκκι.

Φαντάσου, μαμμά, μιὰ μορφὴ μὲ
μαλακὴ φουσκωμένη σάρκα. Κόλλησε
πάνω μιὰ μεγάλη μύτη σὰν αἰτόνυχι.
Χάραξε μιὰ πλατειὰ χαρακιά γιὰ
στόμα, ποὺ καθὼς ἀνοίγει, φανερώνει
μιὰ σειρὰ δόντια κίτρινα καὶ γερά σὰν
τοῦ ἀλόγου. Κόλλησε ἕνα ἀραιὸ μου-
στάκι, ξανθοπυρρο, δυὸ φαβορίτες, βάλε
καὶ δυὸ μάτια γαλανά ξεπλυμένα κι' ἄνο-
στα, πίσω ἀπὸ δυὸ ματογυάλια.

Νά τος ὁ ἄνθρωπός μου!

— Ὁ κύριος εἶναι ντόπιος;
μὲ ρώτησε.

— Γιατὶ μὲ ρωτᾶτε; τοῦ
ἀπάντησα.

— Ἐγκώ, ἔχω χάσει ντρό-
μο... Τέλω νὰ βρῶ ντρόμο...

— Μὰ ποὺ πηγαίνετε λοιπόν;

— Τέλω πάω στὸ Μπα-
ζέγγ... Τέλω ἰντὼ τὴ μάχη...

— Ἀ! μὰ δὲ θὰ μπορέσετε
νὰ περάσετε τὴ γραμμὴ.

— Ἀ, γιὰς! φώναξε δυνατὰ.

Τὰ περάσω, τὰ περάσω! Εἶμαι
ἀνταποκριτὴς, νημοσιολογικρά-
φος, ὁπῆκοος Ἑγγλέζος...
Φάιτ Τζόρνالس! Κανένας ντὲν
μπορεῖ νὰ μὲ σταματήσῃ!

Διάβλεψε! Μιὰ ἰδέα μοῦ ἦρθε
ξαφνικὰ. Ὁ Ἑγγλέζος αὐτὸς
μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ
περάσω, γιὰτὶ ἴσως εἶχε τὴν
ἐμπιστοσύνη τοῦ γερμανικοῦ
ἐπιτελείου. Κι' ὕστερα, στὸν
πόλεμο, ὅλα πρέπει νὰ τὰ
μεταχειρίζεται κανεὶς!

— Λοιπόν, ἐλάτε μαζί μου!
εἶπα. Κι' ἐγὼ στὸ Μπαζέγγ
πηγαίνω.

Καὶ ξεκίνησαμε.

Καθὼς περπατούσαμε, ὁ
Ἑγγλέζος ἄρχισε νὰ μοῦ κἀνῃ
ἀνάκριση.

«Ὁ Μόλτικε κάνει μιὰ κυκλωτικὴ χειρονομία...»
(Σελ. 34, στ. γ').

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΓΛΥΚΑ

Αγαπητοί μου,

ΣΥΝΗΘΕΙΑ,

από άμνη-
μόνευτους
καιρούς, κα-
θιέρωσε τα
είδη των

γλυκισμάτων που κάνουν στάθηναι τα σπίτια τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά. Είναι στερεότυπα, τα ίδια: 'Η πήτα, τα τσουρέκια, οι κουραμπιέδες, οι δίπλες και τα μελομακάρονα. Φυσικά, γίνονται κι άλλα έκτακτα: γαλατομπούρεκο, ρεβανί, σβίγγοι και καθεξής. Μά εκείνα είναι τα τακτικά, τα απαραίτητα, τα καθαυτο χριστουγεννιάτικα και πρωτοχρονιάτικα. 'Απέξω πάλι, απ' το Ζαχαροπλαστείο, κάθε σπίτι θάγοράσει τα απαραίτητα επίσης μπομπόνια και πιτ-φούρ. Και με μερικές μποτίλιες λικέρ και κονιάκ, ο γιορτινός μπουφές συμπληρώνεται: το σπίτι είναι έτοιμο να δεχτεί και να τρατάρει τους συγγενείς και φίλους.

— Ένα κουραμπιεδάκι;...

— Πολύ ευχαρίστως!

— Ξέρετε, μάς πέτυχαν φέτος πολύ...

Κι' ένα κερασό μαζι;

— Προτιμώ λίγο κονιακάκι.

— Ορίστε... Δίπλες; θέλετε και λίγες δίπλες;

— 'Α, τι λέτε! Έχετε και δίπλες; Τρελλαίνομαι για δίπλες εγώ!

— Ένα μπομπονάκι τώρα, να πάνε κάτω ελα;

— 'Ας είναι κι' αυτό!

— Μά να δοκιμάσετε και τα τσουρέκια μας. 'Εγιναν, ξέρετε, θαυμάσια!

— Δεν άμφιδάλλω. Φαίνονται κι' από την όψη. Ένα μικρό κομματάκι, παρακαλώ.

Αυτά τα πρωί, το μεσημέρι και το απόγεμα της γιορτής. Προς το βράδυ όμως άκουει κανείς άλλα:

— Ένα κουραμπιεδάκι;

— Ευχαριστώ πολύ... έφαγα τόσο πολλούς!...

— Μιά δίπλα τότε;

— 'Αδύνατο! Είμαι ως εδώ!

— Ένα μπομπονάκι λοιπόν;

— Ούτε... Φανταστείτε, έχω γυρίσει δεκαπέντε σπίτια τουλάχιστο και σ' όλα πήρα από κάτι τί. Ένα στομάχι είν' αυτό που να χωρέσει πιά!

— Ένα πιετό τουλάχιστο;

— 'Ε, άς είναι, για να εδχηθούμε... Λοιπόν, ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος... τι επιθυμείτε!

— 'Οσάκις οι σπιτικοί, και προπάντων τα παιδιά, σε κάθε τρατάρισμα ξένου, «έπωφελούνται της ευκαιρίας» και παίρνουν από ένα μπομπόνι, από ένα

κουραμπιέ, από μια δίπλα. Κι' ως το βράδυ, παθαίνουν κι' αυτοί, τι οι τελευταίοι επισκέπτες: το στομάχι τους γεμίζει γλυκά σε βαθμό που να μη χωρεί πιά ούτε... τριχα. Φυσικά, στο βραδινό τραπέζι, κανένας δεν έχει όρεξη να βάλει στο στόμα του μπουκιά. Μόνο οι μεγάλοι τρώνε κάτι τι με το στανιό. Τα παιδιά όμως αδιάκουν και πού βλέπουν τα φαγιά. 'Επειτα αρχίζει η βεγγέρα, περνούν λίγες ώρες, το στομάχι κατακάθεται. Και με το τσάι, τρώνε πάλι γλυκά και τσουρέκια...

— Όλοι αυτοί οι άνθρωποι πλαγιάζουν άργα. Μά λίγοι μπορούν να κλείσουν μάτι. 'Η βρυστομαχιά, ο στομαχόπονος, ή ναυτία, ο πυρετός πολλές φορές, τους διώχνει τον ύπνο. Την άλλη μέρα τα συμπτώματα της δισπεψίας εξακολουθούν. Και σιγά-σιγά εκδηλώνεται μια άρρώστεια, που κάποτε βασιτά καιρό κι' έχει πολύ άσχημες συνέπειες. 'Αλλά κι' όταν ακόμη ή διατάραξη αυτή του πεπτικού είναι περαστική, αφήνει ίχνη που με τον καιρό πληθαίνουν και δυναμώνουν. Γιατί οι δυσπεψίες ξαναγυρίζουν συχνά όπως κι' οι μεγάλες γιορτές. Και πάντα σχεδόν αιλία είν' αυτά τα γλυκά, τα βαριά γλυκίσματα, τα μελωμένα, ζαχαρωμένα και βουτυρωμένα ζυμαρία που ή συνήθεια απαιτεί να καταδροχθίζουμε σε τόσο μεγάλες ποσότητες «για το καλό του χρόνου» και για το κακό το δικό μας. 'Ω, πόσοι άνθρωποι δεν κατάστρεψαν για πάντα την υγεία τους, και δεν πέθαναν νέοι ή δεν έζησαν χρόνια βασανισμένα, εξ αιτίας των χριστουγεννιάτικων τσουρεκιών και των πρωτοχρονιάτικων κουραμπιεδών!...

Θέλω να πω, όχι βέβαια ότι τα χρυσόθωρα τσουρέκια κι' οι χιονόλευκοι κουραμπιέδες είναι άσχημα πράγματα, — Θεός φυλάξει! — αλλά ότι γίνεται μια κατάχρηση. Και την κατάχρηση αυτή την κάνουν προπάντων τα παιδιά. Γιατί ο πειρασμός είναι μεγάλος και, στην ηλικία τους, δύσκολα κατανικούν τους πειρασμούς. Φανερά ή κρυφά, νόμιμα ή κλεφτά, τρώνε τα παιδιά γλυκά, τρώνε άλυπητα. Κατεδάζουν αδιάκοπα, γεμίζουν το στομάχι τους κι' όταν ακόμη τα είδοποιεί μ' ένα βάρος, μ' έναν πόνο, εξακολουθούν να τού ρίχνουν. Τι θα μπορούσε άραγε να κάμη τα παιδιά να μην τρώνε τόσους κουραμπιέδες, τόσες δίπλες, τόσα μελομακάρονα; Τίποτα! Καμμία συμβουλή, καμμία επίδραση, καμμία τιμωρία! 'Αφού παθαίνουν, βλέπετε, τη μεγαλύτερη, — την άρρώστεια με τους πόρους της, με τα γιατρικά της, με τις νηστείες της, με τις κλειστούρες της, — και πάλι δεν βάζουν μυαλό. 'Ο μόνος τρόπος σωτηρίας θα ήταν να μη γίνονται καθόλου, να μη σωριάζονται στα σπίτια

τα άφθονα, τα παραπανιστά αυτά γλυκά των γιορτάδων, παρά να μοιράζονται ανάλογα σ' όλο το διάστημα του χρόνου, ώστε οι μικροί, — γιατί όχι κι' οι μεγάλοι; — να τρώνε συχνότερα και λιγότερα.

Στα μεγάλα, στα πλούσια σπίτια, αυτό γίνεται. Τα γλυκά, καθημερινά ή γιορτινά, δεν λείπουν ποτέ. Και τα στομάχια τα συνειθίζουν, ώστε και μια κατάχρηση κάπου-κάπου να μη τα βλάπτει πολύ. 'Αλλά στα μεσαία σπίτια και στα λαϊκά, που είναι και τα περισσότερα, ή ζωή δεν είναι καθημέρα γιορτή. Διτά τα φαγιά τους, μετρημένα και τα γλυκά τους. Κάπου-κάπου να φάνε μια πιάστα στο ζαχαροπλαστείο ή ένα πιετούρ στη χάση και στη φέξη να φτιάσουν ένα μπόλικο γλυκίσμα στο σπίτι. Κι' όλα πιά τάφινουν για τις γιορτές, για τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά. 'Ε, το αποτέλεσμα είν' επόμενο. Γιατί τα στομάχια και τα στομαχάκια που γεμίζουν μόνο δυο τρεις φορές το χρόνο με τα ζυμαρία που είπαμε, είναι άσυνήθιστα. Και την παθαίνουν. 'Ετσι σ' αυτές τις τάξεις, ένα παιδί δέκα χρονών έχει πάθει είκοσι τουλάχιστο σοβαρές δυσπεψίες. Κι' αυτές, βεβαιωθείτε, επηρεάζουν όλη του τη ζωή. 'Ενώ ένα πλουσιόπαιδο της ίδιας ηλικίας, αν δεν είναι γλοῦνος αγιάτρευτος, δεν έχει πάθει ούτε τρεις.

Στόν πρακτικό μας αιώνα, πολλοί λένε πως πρέπει να καταργηθούν πιά οι γιορτές. 'Οχι βέβαια σ' ό,τι αφορά τη θρησκεία, αλλά σ' ό,τι αφορά την άργια, την πολυφαγία, τα ξενύχτια, τα γλέντια και τα λοιπά. Γιατί, σάς λένε, οι γιορτές αυτές είναι τόσες παρενθέσεις στη ζωή, που τη βγάζουν από τη τροχιά της και παρεμποδίζουν την εργασία και την πρόοδο. 'Ε, λοιπόν, αν θα εϋχόμεν οι εγώ να καταργηθούν μια μέρα οι βλαβερές αυτές παρενθέσεις, θάναί μόνο και μόνο για να λείψη αυτή ή κατά συνήθεια συσσώρευση των γλυκισμάτων, που έχει τόσο κακά για την υγεία αποτελέσματα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

39.

— Όποιος ψεύτη όνομα βγάλει, Κι' αν ελπί κατόπι αλήθεια, Ούτε τον πιστεύουν οι άλλοι Και του λένε: «—Τα ίδια πάλι; 'Ας τα πιά τα παραμύθια!»

40.

— Όποιος απ' άλλους καρτερεί, 'Ενθ θα τεμπελιάζει, Να τρώει και να νένεται, 'Ανθρώπος νάναι δεν μπορεί, Ζώο δεν του ταιριάζει Κι' άχθος άσούρης γίνεται!

ΧΕΡ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

— 'Ο πηδηχτής, ο παλιάτσος...
— Οι σαλιμπάχοι; 'Α, τώρα κατάλαβα!... 'Οχι, μικρούλα μου, κανένας δεν είναι. Και τι γυρεύουν αυτοί εδώ; Και πού τους γνωρίζω εγώ;... Νά, χτες το βράδυ, εκεί που δρόσιζα το λαρύγγι μου με το κρασάκι του κύρ-Μιχάλη, τους άκουσα που μιλούσαν και τους είδα, σάν έφυγες εσύ, που σηκώθηκαν θυμωμένοι να σε κυνηγήσουν. 'Αλλά μη φοβάσαι! δεν μπορούν ναρθούν να σε βρουν εδώ, γιατί δεν ξέρουν πως σε βρήκα και σε πήρα εγώ. Κατάλαδες τώρα; Και σου πέρασε ο φόβος;... 'Ελα, έλα να φάμε το γαλατάκι μας... 'Ανοιξε μου το στοματάκι σου και χλούπ!...

Μιλώντας έτσι, ο Γεροθωμάς έκοβε το ψωμί μπουκίτσες-μπουκίτσες και τις έριχνε στο πιάτο, όπου είχε κενώσει το βραστό γάλα. έπειτα πήρε μια καλή κουταλιά με το ξυλίνο κουτάλι του, τη φύσηξε λίγο και, την στιγμή που είπε χλούπ!, την πλησίασε στο στόμα της Μαρίας, που το άνοιξε αυθόρμητα και την κατάπιε.

Και μετά την πρώτη κουταλιά, κατάπιε τη δεύτερη, την τρίτη... 'Η μικρή πεινούσε φοδρά κι' ο Γεροθωμάς γελούσε απ' τη χαρά του που την έδλεπε να τρώη. Και τόσο του άρεσε αυτό το παιχνίδι, ώστε το εξακολούθησε ως που άδειασε όλο το πιάτο.

— Κοίταξε, κοίταξε πείνα που την είχε το πουλάκι μου! είπε τότε χαϊδεύοντας το κεφάλι της Μαρίας με την πλατειά του παλάμη. Τώρα πιά θάμαστε φρόνιμοι κι' ήσυχιοι και δε θα φοδούμαστε πιά τον ήσκιο μας. 'Αλήθεια, μικρούλα μου;... 'Ας πάω τώρα, να ιδώ αν έχη κι' άλλο γάλα, να πιω κι' εγώ μια σταλιά.

— 'Εγώ λοιπόν ήπια το γάλα το δικό σας; φώναξε ή Μαρία ζωνηρά.

— 'Οχι δά, όχι! 'Αφού το ήπιες εσύ, θά πη πως ήταν δικό σου. 'Αλλά χρειάζεται κι' άλλο, για να πιω κι' εγώ, και γι'

αυτό πρέπει να πάω ο ίδιος ναγοράσω.

Τα μάτια της Μαρίας γέμισαν δάκρυα και το καλό κοριτσάκι άρπαξε το τραχύ χέρι του Γεροθωμά και το φίλησε.

— Είσαστε καλός, του είπε και σάς αγαπώ πολύ!

— 'Α, μπράβο! φώναξε ο Γεροθωμάς. Τώρα ναι, τώρα μάλιστα!... 'Εγώ τώδερα πως εκεί θα καταντήσουμε. Μά δε μου λές; Γιατί μάγαπας τώρα;

— Γιατί στερηθήκατε σεις το γάλα σας, για να το πιω εγώ. Αυτό ποτέ δεν τόκαμε κανείς για μένα, ούτε ή μητέρα μου!

— Ούτε ή μητέρα σου;... Δεν το πιστεύω...

— 'Ω, όχι πως δεν μάγαπούσε. Μά πάντα μούδινε το μερτικό μου και δε μάφινε να βάλω στο στόμα μου ούτε μπουκιά παραπάνω.

— Τό καϊμένο!... Δε θάταν πλούσια ή μητέρα σου...

«Κι' οι δυο μαζί τα καθάρισαν όλα μια χαρά».

— 'Οχι... Μά σεις, είστε πλούσιος ή φτωχός;

— 'Ο Γεροθωμάς δεν ήξερε τί ναποκριθεί. 'Η Μαρία βέβαια δεν τον ρώτησε με κακία και γι' αυτό δεν του κακοφάνηκε. Μά επειδή έπρεπε να ξαναδγει, φόρεσε το έπανωφόρι του κι' είπε:

— Να σου πω, παιδάκι μου, κι' εγώ δεν ξέρω. Το βλέπεις και μόνη σου πως πλούσιος δεν είμαι. Ούτε σε παλάτι κάθουμαι, ούτε πολλά λεφτά έχω. Δεν είμαι όμως και φτωχός, γιατί δεν μου λείπει τίποτα απ' όσα χρειάζομαι κι' ούτε μου χρειάζονται όσα μου λείπουν.

— 'Η Μαρία τον κοίταξε με τα μάτια της, γιατί της φάνηκε παράξενη αυτή ή απόκριση.

— Όταν ήταν μικρή, τη νανούριζε, άντι για τραγούδι, ο ήχος των άσημένων και των χάλκινων νομισμάτων που μετρούσαν οι σχοινοβάτες μετά την παράσταση. Πολλές φορές, στόν ύπνο της, άκουγε τις φιλονεικίες τους,

τους καυγάδες τους, τις βρισιές τους. 'Ο Γεροθωμάς όμως, αν και δεν είχε πολλά χρήματα, ήταν ευθυμικός και καλόκαρδος και βέβαια πού δεν θα μάλλον ποτέ με κανένα. Αυτό της Μαρίας της φανόταν παράξενο. Και τώδειχνε με μορφασμούς.

— 'Ελα τώρα, της είπε ο Γεροθωμάς, πάψε αυτές τις γκριμάτσες και κάθησε δώ φρόνιμα, ως να πάω να πάρω κι' εγώ το γάλα μου. Θά πεταχτώ κι' ως του κύρ-Μιχάλη να ιδώ τι απόγιναν εκείνοι οι χτεσινολί. Γιατί εσο είναι ακόμα εδώ, εσύ δεν πρέπει να βγαίνεις έξω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

Νοικοκυρούλα.

— 'Ο Γεροθωμάς λοιπόν βγήκε να πάρει το γάλα του, κι' ή Μαρία, αφού ήσυχασε και ξεθαρρέυτηκε, έπάιξε λίγο με το μύλο της. 'Επειτα στάθηκε και κοίταξε με προσοχή ή τους άλλους μύλους που ή-αν μηχανήμένοι στο κοντάρι και περίμεναν το Γεροθωμά να τους πάρει και να τους ταιγυρίσει στους δρόμους για πούλημα.

«Τι άσχημα που είν' εδω μέσα! είπε. 'Ο ήλιος δε μπαίνει καθόλου. 'Ιδες τι λερωμένα πού είναι τα τζάμια!...

— 'Α, να μια πατσαβούρα... 'Αν έπιανα να τα πλύνω;...

Βάζω στοίχημα πως ο Γεροθωμάς θα ευχαριστηθή να τα ιδή καθαρά».

— Έγειρε το σταμνί και γέμισε το βαθύ πιάτο, βούτησε μέσα την πατσαβούρα κι' άρχισε να πλένει τα χαμηλά γυαλιά του παραθύρου. Χωρίς δυσκολία, καθάρισε έτσι τα τέσσερα πρώτα. 'Επειτα στάθηκε συλλογισμένη. Τα χέρια της δεν έφταναν τάλλα που ήταν ψηλά.

— «'Αν είχα τίποτα νάνεβω... Τό σκαμνάκι είναι πολύ χαμηλό... 'Α, το κούτσουρο!... Μά πως να το κυλήσω; είναι τόσο βαρύ! 'Ας δοκιμάσω να το ρίξω...»

— 'Ο κορμός αντιστάθηκε στις πρώτες της προσπάθειες. 'Η μικρή όμως έβαλε όλη της τη δύναμη κι' έπιτέλους κατάφερε να τον αναποδογυρίσει.

— «'Ορα! φώναξε με χαρά. Τώρα θα το κυλήσω ως το παράθυρο!... 'Α, μπράβο! τι καλά πού τρέχει το καλό μου το κουτσουράκι!... Νά το χαρώ εγώ!...»

('Ακολουθεί)

Παράγραφοι: — Στο 40 φύλλο, στη συνέχεια της «Κόρης του Γεροθωμά» (σελ. 29, στήλη α') άντι με την εικόνα της 'Ελληνικής, διορθώστε: «με την εικόνα της 'Απελπίδας».

